

Poštšina plačana v gotovini

SLOVENSKO NARODNO GLEDALIŠČE

LJUBLJANA

Gledališki list

OPERA

1952 — 1953

2

Wolfgang Amadeus Mozart:

BEG IZ SERAJA

JUBILEJNA PREDSTAVA DNE 8. NOVEMBRA 1952

30-letnica umetniškega delovanja S. Banovca

Wolfgang Amadeus Mozart:

BEG IZ SERAJA

Opera v treh dejanjih, po E. F. Bretznerju napisal G. Stephanie, prevedel N. Stritof

Dirigent: **Bogo Leskovic**

Režiser: **Hinko Leskovšek**

Scenograf: **akad. slik. Maks Kavčič**

Selim paša	Maks Gruden
Konstanca	Nada Vidmarjeva
Blonda, njena hišna	Maruša Patikova
Belmonte	Janez Lipušček
Pedrillo, njegov sluga	SVETOZAR BANOVEC
Osmín	Ladko Korošec
Vodja straže	Julij Pleško
Klaas, čolnar	Pavle Oblak

Straža in sužnji.

Godi se na paševem posestvu.

Vodja zbora: **Jože Hanc**

Koreograf: **Maks Kirbos k. g.**

Kostume so po osnutkih Jele Wilfanove izdelale mariborske gledališke delavnice, ki so izdelale tudi dekoracijo.

Inspicent: **H. Rebolj** — Odrski mojster: **J. Kastelic** — Razsvetljava: **S. Sinkovec** — Lasuljarja in maskerja: **J. Mirtič** in **R. Kodrova**.

Na naslovni strani je reprodukcija fotografije **Svetozarja Banovca** iz časa njegove koncertne turnee po Ameriki (Milwaukee, l. 1930)

Cena Gledališkega lista din 35.—

Lastnik in izdajatelj: Uprava Slovenskega narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: **Juš Kozak**, Urednik: **Smiljan Samec**. Tiskarna Slovenskega poročevalca. Vsi v Ljubljani.

GLEDALIŠKI LIST

SLOVENSKEGA NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

1952 53

OPERA

Štev. 2

benem z Julijem Betettom, Milo Kogejevo in z Vekoslavom Jankom smemo upravičeno šteti tudi Svetozarja Banovca v vrsto tistih veteranov, stebrov naše slovenske Opere, ki so kmalu po l. 1918 začeli graditi prve solidne temelje te, pozneje tako vidne domače kulturne ustanove, ki je bila pred tem še deloma zakoreninjena v čitalniškem amaterstvu, deloma pa domača bolj po imenu, kakor po stvarnem stanju in zmogljivosti: večina solistov naše Opere pred prvo svetovno vojno in tudi še nekaj let po nji je namreč bila tujega rodu in jezika. Ti tuji solisti so sicer prispevali svoj delež k obstanku slovenske Opere, toda vsi so se zadrževali na njenih deskah le krajšo, prehodno dobo, prepuščajoč svoje mesto naslednikom, in že zgolj zato niso prispevali slovenski reproductivni operni umetnosti trajnejših sadov in vrednot. Z generacijo naših domačih opernih umetnikov, solistov, dirigentov, režiserjev in tudi orkestrašev pa se je začel vidni vzpon profesionalne slovenske Opere, ki se je razrasla v nadvse pomembno kulturno ustanovo in lahko danes več kot samo dostojno reprezentira svoj narod bodisi doma ali v tujini.

Svetozar Banovec je bil v prav tej prvi dobi vzpona domače Opere eden najvidnejših in najzaslužnejših njenih solistov, ki je kot koncertni in operni umetnik naglo zaslovel in se tudi z uspehom uveljavil na vseh jugoslovanskih odrih ter celo v Ameriki. Pri tem je ostal do kraja zvest domači Operi, ki ji je posvetil svoje najboljše moči. Tih, skromen in delaven ji je ostal zvest v njenih najtežjih časih, enako ji vdan in vesten, kadar so mu bile zaupane najbolj vidne ali pa tudi manjše delovne naloge. V dobi svojega viška nam je še v najboljšem spominu kot lirski tenorist izrednih glasovnih kvalitet, ki je v svoji stroki dosegel vrsto visokih pevskih uspehov (Vojvoda v »Rigolettu«, des Grieux, Almaviva, Faust, Hoffmann, Alfred, Rudolf, Nemorino, Ernesto, Lenski itd.), kasneje pa prav tako sijajne like v buffo stroki (Vašek, Misail, Jeroška, Rajdelj, itd.), v kateri se z uspehom udejstvuje še danes.

Zaslužnemu slovenskemu pevcu in zvestemu gledališkemu delavcu, Svetozarju Banovcu, želimo, da bi zdrav in čil še dajal slovenski Operi v svojem območju z uspehom, kakor to že daje trideset let!

UPRAVA SLOVENSKEGA NARODNEGA GLEDALIŠČA
IN DIREKCIJA OPERE

Ivelozar Banovec

Dragi tovariš urednik!

Zeleli ste, da napišem ob tridesetletnici umetniškega delovanja Svetozarja Banovca nekaj besed za Gledališki list. V vsej moji, skoraj petdesetletni karieri bi bilo najti le malo primerov, kjer bi to storil tako rad, kakor ob delovnem jubileju tega našega, tipično slovenskega gledališkega delavca, pevca-umetnika!

Pravim tipično slovenskega, kajti Banovec je eden tistih redkih, ki je sodoživljal in mnogokrat tudi na lastni koži občutil vse peripetije v razvoju slovenske Opere od leta 1922 dalje, ko je stopil kot učenec Mateja Hubada v krog opernih solistov. Skromen in plah, toda pevec z dušo in telesom, obdarjen z lepim, zvočnim tenorjem, polnim kovine, postavljenim na solidnem tehničnem znanju in ki ga je vodil zdrav, naraven glasbeno estetski čut, si je dokaj hitro utrl pot do prvih vlog. Ze leto kasneje ga občudujem, kako se loteva zahtev in težav velikih vlog liričnega značaja, katerih število je v tridesetih letih naraslo na nič manj kot 53. Le kdor pozna tovrstno delo in z njim združene fizične in psihične napore, lahko presodi, kaj pomeni navedena številka. Toda Banovec ni klonil! Njegova zdrava narava, zavidanja vredni mirni temperament in muzikalnost so mu bili zvesti pomočniki v premagovanju vseh težav na dostikrat trnovi poti k cilju pevsko-umetniških vrednot. Saj je v letih 1925—1929 skoraj sam nosil vse breme v repertoarju liričnega značaja. V dobi večletnih, že kar kroničnih finančnih kriz slovenskega gledališča, ko je moral članstvo, preživljajoč se le od akontacij, zastaviti vso svojo požrtvovalnost za obstoj slovenske Talije, je Banovec — ne glede na vsakodnevne eksistenčne skrbi — ostal nesebičen član kolektiva, izvršujoč vzorno prevzete naloge.

Njegov prvi angažma leta 1922 sovpada z mojo vrnitvijo z dunajske

Opere. Poznava se torej prilično dobro, ki mi omogoča sodbo o njegovih človeških in pevsko-umetniških kvalitetah. Glede prvih ne pretiravam, ako trdim, da so bili v širokem krogu mojih bivših gledaliških kolegov njemu enaki zelo redke izjeme. V pogledu pevskih in umetniških kvalitete pa naj navedem samo tri primere. Prvega iz dobe njegovega viška, težko, pevsko nadvse zahtevno vlogo Des Grieuxa v operi »Manon«, ostala dva iz buffo stroke, v kateri se udeležuje že lepo število let, v vlogi Misaila v operi »Boris Godunov« in Vaška v večno lepi »Prodani nevesti«.

Zivo mi je še v spominu njegov ariozni spev Des Grieuxa v zakristiji, preizkusni kamen za lirične tenorje. S kakšno brezskrbnostjo in zmagovitostjo je odpravil vsa eksponirana mesta te, za vsakega tenorja zahtevno koncipirane glasbene oblike. Slišal sem tenorje večjega slovesa in visokih honorarjev, ki mu zdalec niso bili kos. In slovite »sanje« v 2. dejanju! Koliko smisla za lepoto fraze, koliko tehnične spretnosti v obvladanju voix mixtea ter agogičnih in dinamičnih fines je bilo v petju našega jubilarita!

Misail — vloga povsem drugega nastrojenja. Ze po svoji zunanosti živo nasprotje zavaljenega bramerbasa Varlaama. V prizoru, ko se trudita prečitati carjev ukaz, mi bo ostal Banovec Misail še dolgo v spominu. Njegov naravni humor v glasu, mimiki in kretnjah je vselej izvajal meni kakor tudi vsem zakulisnim opazovalcem prisrčen smeh.

Z vrlo neprisiljenostjo oživlja vsem opernim obiskovalcem miljenega Vaška. Kako preprosto, neizumetnično podaja tega v bistvu tolikanj dobrodušnega vaškega tepčka. Mimični izraz, kretnje, glas — vse je zaokroženo, naravno, zato prikupno in toplo.

Poustvarjati, sodoživljati na odru človeka, kakršen je, to je za marsikatero namišljeno teatersko »veličino« nedosegljiva umetnost. Zavita v plašč

*Svetozar Banovec kot Rajdl
in Julij Betetto kot župan v
»Gorenjskem slavčku«*

psihološkega razglabljanja, nadarjenosti in inteligence, je dostopna le redkim reproduktivcem. Tako v prikazovanju serioznih, kakor tudi — in to prav posebno — buffo značajev. Kako cenena, za galerijo preračunana sredstva naj mnogokrat pomagajo vzbujači videz zabavne resničnosti! Prekompliciran je sestav duševnosti in iz nje izvirajočega človekovega značaja, da bi inteligentnemu, zahtevnemu poslušalcu samo z zunanjimi pripomočki rutine pričarali čustva razigranosti in ravno v buffo vlogah mnogokrat tudi čustva sočutja, porojena v tragičnem zapletu življenjske situacije.

V dobi skupnega dela v slovenski Operi sva si z jubilentom marsikateri

večer prizadevala prispevati svoj obolus k uspehu uprizorjene umetnine. Naj navedem le nekaj takih del: Prodana nevesta, Bohème, Marta, Manon, Seviljski brivec, Rigoletto, Mignon, Beg iz seraja, Zaljubljen v tri oranže, Boris Godunov, Gorenjski slavček. Poleg že omenjenih pevskih kvalitete me je Banovec vselej priklepel ravno s svojo poštenostjo in neprisiljenostjo, s katerima vrlinama je skušal biti vedno naraven, zato iskren in simpatičen.

Cestitam našemu slavljenecu Banovcu k njegovemu res zasluženemu jubileju z iskreno željo: Se na mnoga in zdrava leta!

Vaš

Julij Betetto.

Ciril Debevec:

PET BESED ZA POZDRAV

(Svetozarju Banovcu ob tridesetletnici dela).

Takole je: kadarkoli se človek pojavi pred željo, da naj napiše »priložnostni« članek, pa najsibo že za rojstvo, poroko, god, rojstni dan, razne obletnice ali smrt — vedno se skoraj avtomatično pojavi tudi občutek, da si pisec (ali govornik), če ne telesno, pa vsaj v mislih, lepo nadene spodobno, če le mogoče črno obleko, belo srajco, počese si lase, natakne rokavice, popravi si črno kravato, odhrkne se in slavnostno začne: »Spošto-

vani slavljenec, gospôda, tovariši...« ter podobno, kakor je že navada v okolju in v družbi, v kateri se slavi... Nič slabega pri tem, spodobnost je lepa čednost in pri nobeni navadi se ni mogoče izogniti neki častitljivi obliki, ki ji pravijo včasih tudi šablona. In nikakor ni mogoče oporekati, da bi te in take navade ne imele svojega določenega smisla in pomena. Res pa je tudi prav tako, da je pri vseh teh »obredih« vendarle

S. Banovec kot des Grieux v Massenetovi »Manon« in Vojvoda v Verdijeve »Rigolettu«

važnejša in dragocenejša vsebina in resnica, predpostavljam seveda, da se ob takih priložnostih sploh pojavi.

Mene na primer je od nekdaj zanimalo mnogo bolj, kaj je na javnem izvajalcu in na vsem njegovem delu takega, kar je res v svojem jedru posebno in znamenito, kar je redko, kar ni povprečno in kar ni splošno.

In če odgovarjam pri Banovcu na ta vprašanja, potem res ne čutim, da moram biti črno oblečen, da moram biti izločeno zlikan in počesan, da moram biti trd in zravn, ter da moram s povzdignjenim glasom s težavo obračati že stokrat slišane in premlete besede. Ne, zdi se mi, da sem lahko prav tak, kakršen je on sam, to se pravi: zdrav, odkrit, preprosto in domač. Pri Banovcu ni treba iskati nobenih zavitih komplikacij, nobenih pretiranih »kreacij«, pa tudi nobenih »mistifikacij« in »falsifikacij«, sploh nobenih tujk in nobenih »akacij«, temveč naše lepe in čiste domače

besede ter naše domače cvetke: nagelj in rožmarin.

Kakorkoli zamižim in v duhu gledam in pregledam vse obsežno Banovočevo operno in koncertno delo v teh tridesetih letih najbolj burnega in pestrega, hudo preizkušane razvoja našega gledališča, vedno se mi v vseh kostumih in v vseh maskah prikazuje v bistvu in v najboljšem pomenu besede kot pristen kmečki fant in vedno v narodni noši. Vseeno je zdaj ali v poljski (Halka) ali v češki (Prodana nevesta) ali v slovenski (Gorenjski slavček). Ob Banovčevih vlogah mi vedno prihaja na misel tista lepa in prisrčna Gregorčičeva pesem o pastirčku: »Z zakrivljeno palico v roki, za trakom pa šopek cvetic, kot kralj po planini visoki, pohajam za tropom ovčic...« Banovec poje jasno in preprosto, iz vse svoje prirode, z nepoudarjenim, neprisiljenim znanjem, nepotvorjeno, prosto, kakor mu je »Bog grlo ustvaril«. Lep, prikupen in tipično tenorski zven, naraven čut za mu-

*S. Banovec v vlogi Franja v »Gorenjskem slavčku« in kot Vašek
z V. Heybalovo v »Prodani nevesti«*

zikalnost fraze, prepevanje z vedrino in z veseljem — to so odlike Banovčevega petja in glasu. Banovec je pevec tiste dobre vrste, ki je prepevala še bolj z naravo kakor pa s šolanjem in znanjem. Zato je bil tudi učinek njegovega petja vedno močan, preprost in neposreden. Pri Banovcu se mi zdi, da mu prepeva tisto, za kar se bojim, da pri novejših pevcih nekoliko upada, namreč, da mu poje: **pevsko veselje**. To pa je dar, ki ga moraš prinesiti s seboj na svet, tega se ni mogoče, priučiti. Pri Banovcu

imam občutek, da, kadar poje, dobesedno uživa in cvetè. Njemu je petje radost in življenje. In v tem njegovem petju je tudi poživljajoča moč in je mladost. Zato je Banovec še mlad. Njegovo petje ga osvežuje in mladji. S tem petjem lepša življenje sebi in tudi drugim. **Prikupni zven glasu, prirodno čustvovanje, preprost in nepopačen izraz, pevsko veselje, mladost in delovna vestnost** — v tem se mi zdi, so obsežene glavne vrednote Banovčevega petja in tehtna njegova operna pomembnost.

SVETOZAR BANOVEC

se je rodil l. 1895 v Ljubljani, kjer je tudi obiskoval osnovno šolo in gimnazijo. Že v gimnaziji se je začel ukvarjati s petjem, saj je imel v prof. Vedralu dobrega učitelja. Prirojeno veselje do petja in nadarjenost sta ga že v tem času povzdignila med najboljše

pevce na zavodu, in tako je že v letu 1912/13 uspešno sodeloval v pevskem oktetu. Z izbruhom svetovne vojne je bil mobiliziran in se tri leta boril kot poročnik v Galiciji in na italijanski fronti. Vendar tudi v tem času ni povsem prekinil s petjem, temveč je

S. Banovec kot Pedrillo in L. Korošec kot Osmin v naši uprizoritvi Mozartovega »Bega iz seraja«

celo sam organiziral vojaški zbor. Po svojem povratku v Ljubljano je že takoj 1. 1919 prišel v prvi stik z gledališčem, ko sta ga tedanji ravnatelj Opere, Friderik Rukavina, in upravnik, Fran Govekar, sprejela v operni zbor. Pri uprizoritvi Massenietove opere »Žongler naše preljube Gospe« je je že to leto dobil prvo manjšo solistično vlogo, s katero je takoj vzbudil pozornost. Že pri tem nastopu so n. pr. kritiki zapisali: »Gospod Banovec je pri svojem prvem nastopu pokazal prijeten, prozoren glas, ki ga je prav dobro uvažil«, ali drugi: »Jako srečno se je uvedel gospod Banovec kot menih skladatelj s prijetnim, krepkim organom«. Na Banovca je postal pozoren tudi Matej Hubad, ki ga je pregovoril, da je zapustil zbor in se posvetil pevskega študiju. Vpisal se je na konservatorij, kjer je pri Hubadu končal šest letnikov solopetja in glasbe, istočasno pa vneto sodeloval v pevskega zboru Glasbene Matice. Ko

je Hubad postal upravnik gledališča, je Banovca že 1. 1922 angažiral v Operi kot solista za manjše vloge. To leto je nastopil v manjši vlogi v »Seviljskem brivcu«, naslednje leto ga zlasti pohvalijo v Širolovi operi »Novela od Stanca«, da zapiše n. pr. Kogoj: »Banovcu pot! Brezhiben v petju in igri!« L. 1924 že dobi Banovec prvo glavno partijo: Rudolfa v »Bohème«, nato des Grieuxa v »Manon«, Franja v »Gorenjskem slavčku«, Hoffmanna, Vojteha v »Vodnjaku«, Levka v »Korsakova« »Majski noči«, Laco v »Jenufi« in vojvodo v »Rigolettu«. Tako je torej Banovec skoraj čez noč postal vodilni tenorist ljubljanske Opere! Istočasno se je vedno česče udeleževal tudi na koncertnem polju, najprej od 1. 1922 do 1925 pod Maroltovim vodstvom v Primorskem kvartetu, ki je bil menda sploh eden najboljših slovenskih kvartetov in se ni uveljavil samo v Sloveniji, temveč je z uspehom ponesel slovensko pesem

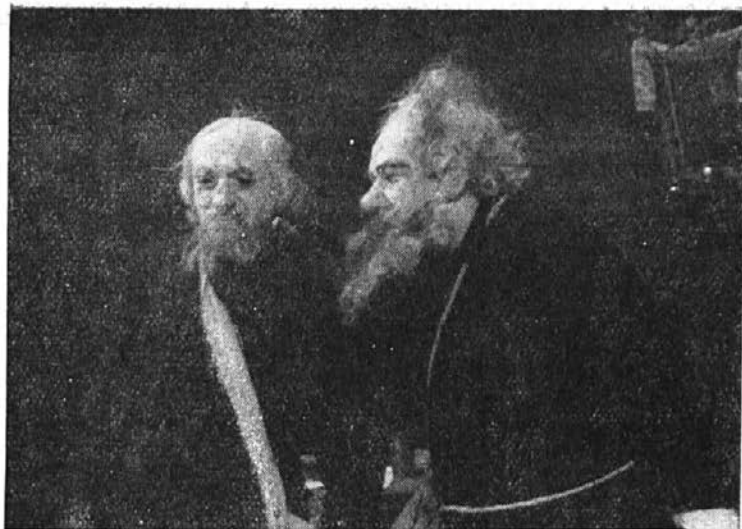

Prizor iz »Bega iz seraja«: N. Vidmarjeva, J. Lipušček, M. Patikova,
S. Banovec in L. Korošec

tudi preko meje Primorcem, na drugi strani pa Korošcem in celo Prekmurcem. Pri polnih dvoranah v Gorici, Ajdovščini, Tolminu in Idriji so popularne slovenske pevce stražili fašisti z bajoneti!

V letih 1925 do 1929 postane Banovec nesporno prvi tenorist naše Opere. Že 1. 1925 mu napiše n. pr. Emil Adamič ob njegovem Rudolfu v »Bohème«: »Zelo mi je ugajal Banovec. Njegov glas je mehak, božajoč in v arioznih, sentimentalnih, liričnih linijah sladak in prikupljiv«; ali ob Ernestu v »Don Pasqualu« isti: »Banovec postaja za naš oder od dne do dne dragocenejši«; ali ob des Griexu v »Manon«: »Banovca je bilo kar veselje poslušati. Kako bi se mladi mož šele razvil, ako bi imel priliko potovati, poslušati slavne vzore, Kje so štipendije za naše najboljše ljudi?« K tem uspehom doda v naslednjih letih Florinda v »Zvedavih ženskah«, Rinuccia v »Schicchiju«, Almavivo v »Seviljskem

brivcu« (Adamič: »Prav z veseljem smo na odru spet pozdravili g. Banovca, in res z užitkom poslušali njegov prijetni, lahki tenor...«) L. 1926 prodre Banovec v Zagreb z Rudolfom in Vojvodo, nato pripomore k sijajnemu uspehu ljubljanske Opere na njeni turneji pod Poličevim vodstvom po Dalmaciji. L. 1927 poje Tamina v »Carobni piščali« Hoffmanna, Fausta, Princa v Prokofjeva »Zaljubljen v tri oranže«, (ki postane pod Stritofovim in Sestovim vodstvom z Betettom, Banovcem, Thierryjevo, Thalerjevo, Ribičevo, Poličevo, Jankom i. dr., kot prva uprizoritev modernega opernega dela slovenska in jugoslovanska senzacija). Istega leta gostuje ljubljanska Opera v Zagreb in Banovec ponovno zmaga v »Bohème«, »Seviljskem brivcu« in v »Rigolettu«. Nato gostuje Opera v Osijeku s »Cosi fan tutte« (Banovec-Fernando) in spet v Splitu z »Madame Butterfly« (Banovec-Pinkerton). L. 1928 pokaže Ljubljana v

*S. Banovec kot Misail in L. Korošec kot Varlaam v Musorgskega
»Borisu Godunovu«*

Zagrebu svoje »Tri oranže«, ki jih ponese tudi v Beograd. Banovec zapoje to leto v »Marti«, (s katero gostuje Ljubljana celo v Subotici), nato v »Salomi«, »Mignon«, »Oedipus rex«, »Lepa Vida« in »Jonny svira«. Beograd ga pozove na individualno gostovanje, kjer doživi v »Manon« viharne aplavze.

Toda vtem se Banovec že pripravlja na daljšo pot — v Ameriko. Ameriški Slovenci so namreč že pred Banovcem povabili na koncertno turnejo Lovšetovo in Sublja, ko so pa slišali o velikih Banovčevih uspehih v domovini, so kasneje povabili tudi njega. Odpotoval je l. 1929 na »krajšo« turnejo, toda nanesele je, da je ostal v Ameriki kar dve leti. Nastopil je najprej s samostojnim koncertom v Clevelandu, od tam pa je odšel v Milwaukee, New York, Chicago, Pittsburgh, Detroit in še številna druga mesta. Po prvih koncertih pri Slovencih je namreč nastopil v »Orchestra Hallu« v Chicagu pred mednarodno pub-

liko in si s tem uspehom utrl pot na številne koncertne odre in tudi na Chicaško Opero, kjer je nastopil v »Hoffmannovih pripovedkah«. Skupno je imel v ZDA nad 100 samostojnih koncertnih nastopov, med njimi 26 daljših radijskih koncertov. V Ljubljano se je vrnil skupno z akad. slik. Božidarjem Jakcem maja 1931.

Na odru naše Opere je nato sodeloval še vrsto let v mnogih novih in starih glavnih partijah, tako da moramo šteti v dobo njegovega viška nekako čas od l. 1925 do 1935, ko pri nas kot lirski tenorist ni imel prave konkurence. Z nastopom pevcev mlajše generacije (Josip Gostič, Jean Franci itd.), ko je bil Banovec s skoraj dnevnim nastopanjem v desetih letih že nekoliko iztrošil svoje najboljše glasovne moči, se je v nadaljnjem bolj in bolj posvečal buffo stroki, v kateri je od Vaška do Pedrilla ustvaril vrsto dragocenih odskih likov.

Kakor je Svetozar Banovec že kot član Primorskega kvarteta poznal in

razumel dolžnost slovenskega umetnika do svojega ljudstva in prirejal številne koncerte v vseh naših obmejnih in zamejnih krajih in kakor je bila tudi njegova turneja po Ameriki med tamkajšnjimi Slovenci in Jugoslavnimi predvsem propagandnega značaja, tako je seveda razumljivo, da se je tudi l. 1941 takoj kot aktivist vključil v narodnoosvobodilno gibanje in je še danes aktiven terenski delavec v Osvobodilni fronti.

*

V času svojega tridesetletnega umetniškega delovanja je Banovec nastopil na našem odru v blizu 100 različnih, večjih in manjših partijah in v nad 2000 predstavah. Razen tega je absolvirал okrog 400 večjih koncertnih nastopov in še v l. 1950—1951 nastopil 128-krat pri »Veselem teatru«.

*S. Banovec kot Bazilio v
»Figarovi svatbi«*

SEZNAM OPERNIH VLOG S. BANOVCÁ

1. Auber	Fra Diavolo	Lorenzo
2. D'Albert	Nižava	Nando
3. D'Albert	Mrtve oči	Pastir
4. D'Albert	Mrtve oči	Ktesifar
5. Berthe	Pri treh mladenkah	Schubert
6. Blodek	V vodnjaku	Vojteh
7. Borodin	Knez Igor	Jeroška
8. Bravničar	Pohujšanje	Popotnik
9. Charpentier	Luiza	Ponočnjak
10. Charpentier	Luiza	Pobalin
11. Cilea	Adriana Lecouvreur	Opat
12. Cajkovski	Jevgenij Ognjegin	Lenski
13. Cajkovski	Jevgenij Ognjegin	Triquett
14. Cajkovski	Jevgenij Ognjegin	Predpevec
15. Donizzetti	Don Pasquale	Ernesto
16. Donizzetti	Kapljice za ljubezen	Nemorino
17. Donizzetti	Linda di Chamounix	Carlo
18. Dvořák	Jakobinec	Jifi
19. Flotow	Marta	Lyonell
20. Foerster	Gorenjski slavček	Franjo

*S. Banovec kot popovič Afanasij in B. Stritarjeva kot Hivija
v Musorgskega »Soročinskem sejmu«*

21. Foerster	Gorenjski slavček	Rajdelj
22. J. B. Foerster	Eva	Manek
23. Gounod	Faust	Faust
24. Halevy	Zidinja	Leopold
25. Janaček	Jenufa	Laca
26. Janaček	Katja Kabanova	Boris Grigorjevič
27. Konjović	Koštana	Stojan
28. Kozina	Ekvinokcij	Pavo
29. Křenek	Jonny svira	Maks
30. Lehar	Zemlja smehljaja	Princ Souhong
31. Lehar	Vesela vdova	Rossillon
32. Leoncavallo	Glumači	Beppo
33. Mahovsky	Hlapec Jernej	Student
34. Massenet	Manon	Des Grieux
35. Massenet	Manon	Guillot
36. Massenet	Glumač Matere božje	Glumač
37. Massenet	Glumač Matere božje	Menih skladatelj
38. Moniuszko	Halka	Zontek
39. Mozart	Čarobna piščal	Tamino
40. Mozart	Beg iz seraja	Belmonte
41. Mozart	Beg iz seraja	Pedrillo
42. Mozart	Così fan tutte	Fernando
43. Mozart	Figarova svatba	Basilio
44. Musorgski	Boris Godunov	Juridivi
45. Musorgski	Boris Godunov	Misail

46. Musorgski	Hovanščina	Pisar
47. Musorgski	Soročinski sejem	Afanasij
48. Offenbach	Hoffmannove pripovedke	Hoffmann
49. Offenbach	Hoffmannove pripovedke	Cochenille
50. Offenbach	Hoffmannove pripovedke	Pitichinaccio
51. Offenbach	Hoffmannove pripovedke	Franc
52. Polič	Gorenjski slavček	Rajdelj
53. Polič	Mati Jugovičev	Turški suženj
54. Prokofjev	Zaljubljen v tri oranže	Princ
55. Puccini	Bohème	Rudolf
56. Puccini	Butterfly	Pinkerton
57. Puccini	Butterfly	Jamadori
58. Puccini	Butterfly	Goro
59. Puccini	Gianni Schicchi	Rinuccio
60. Puccini	Manon Lescaut	Edmondo
61. Puccini	Turandot	Pong
62. Puccini	Deklica z zlatega zapada	Seljak
63. Puccini	Plašč	Prodajalec pesmi
64. Rimski Korsakov	Carjeva nevesta	Lykov
65. Rimski Korsakov	Carjeva nevesta	Bomelij
66. Rimski Korsakov	Sneguročka	Bobil
67. Rimski Korsakov	Sneguročka	I. klicar
68. Rimski Korsakov	Majska noč	Levko
69. Rossini	Seviljski brivec	Almaviva
70. Rossini	Viljem Tell	Ribič
71. Rožický	Eros in Psyche	Eros
72. Savin	Lepa Vida	Albert
73. Savin	Gospodsvetski sen	Kmet
74. Smetana	Prodana nevesta	Janko
75. Smetana	Prodana nevesta	Vašek
76. Smetana	Poljub	Lukaš
77. Soštakovič	Katarina Izmailova	Mužik
78. Strauss	Saloma	Naraboth
79. Strauss	Kavalir z rožo	Valzacchi
80. Stravinski	Oedipus rex	Pastir
81. Sutermeister	Romeo in Julija	Sluga
82. Sirola	Novela od Stanca	Miha
83. Svava	Kleopatra	Apollodoros
84. Thomas	Mignon	Viljem
85. Verdi	Traviata	Alfred
86. Verdi	Rigoletto	Vojvoda
87. Verdi	Falstaff	Fenton
88. Verdi	Othello	Cassio
89. Verdi	Aida	Sel
90. Wolf Ferrari	Stirje grobani	Filipetto
91. Wolf Ferrari	Zvedave ženske	Florindo
92. Wolf Ferrari	Zvedave ženske	Asdrubal
93. Zajc	Zrinjski	Juranič

BEG IZ SERAJA

(Vsebina iz opere)

1. dejanje: Pred vhodom v dvorec Selima-paše se trudi, da bi si priboril vstop, španski plemič Belmonte. Osorni čuvar Osmine pa ga zavrne in napodi. Ko se ponovno vrne, izve od svojega zvestega služabnika Pedrila, da so njega, Konstanca in Blondo ujeli morskimi roparji, od katerih je zdaj vse tri odkupil Selim-paša. Toda paša še vedno brez uspeha snubi Konstanca. Pedrilo predstavi paši Belmonta kot stavbenika, ki ga paša res sprejme v službo in tako mu Osmine ne more več braniti dohoda.

2. dejanje: Na vrtu dvorca se motovili za Blondo zaljubljeni Osmine, Blonda pa ga s posmehom pouči, kako se osvajajo dekliška srca, in ga nato ostro zavrne. Zelo žalostna pride Konstanca in izjavi paši, da rajši umre, kakor da bi prelomila svojo zvestobo Belmontu. Pedrilo sporoči Blondi Belmontov prihod in, medtem ko Blonda steče Konstanci povedat veselo vest, po-

šteno napoji Osmine in ga s spalnim praškom popolnoma omami. Obe dvojici se nato sestaneta in skleneta vse potrebno za beg.

3. dejanje: Opolnoči se pojavita Belmonte in Pedrilo pod okni svojih izvoljenk. Načrt bi že skoraj uspel, ko nenaden ropot prebudi Osmine, da pokliče stražarje, ki v kratkem času dohitijo vse štiri begunce in jih privedejo pred zmagočavnega Osmine.

4. dejanje: V svojem letnem dvorcu zaslišuje Selim-paša Belmonta in Konstanca in izve, da je Belmonte sin njegovega najhujšega sovražnika. Paša razjarjen odide, ljubimca pa se žalostno v smrtni slutnji poslovita. Na smrt se pripravita tudi Pedrilo in Blonda. Vtem pa se paša povrne in razsodi: vsem štirim vrača svobodo, opominja-joč jih, da je dobrota višja od krivice in maščevanja. S splošno hvalnico paši se dejanje zaključuje.

